

dermed har et godt og grundigt gennemarbejdet grundlag at tage stilling ud fra.

Kl. 21.05

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Som det er de fleste bekendt, sidder Folketingets partier i øjeblikket og diskuterer en anbringelsesreform. Socialdemokratiet er gået til disse forhandlinger med ét overordnet ønske, nemlig kontinuitet. Alt for mange børn oplever skift i anbringelsessted, hvilket hindrer en stabil opvækst, fremmer følelsen af svigt og ikke mindst oplevelsen af, at »ingen vil have mig«.

Sagt lidt firkantet skal man ofte være et meget stærkt barn for at komme igennem et anbringelsesforløb i god behold. Det er ikke rimeligt, og det er langtfra fornuftigt. Mange ting bør gøres for at øge kontinuiteten for disse børn, og dette beslutningsforslag er blot et af flere områder, hvor vi bør sætte ind.

Det har undret os, at familieplejen har været så fraværende i diskussionen op til en anbringelsesreform, når vi ved, at omkring halvdelen af alle anbringelser foregår i familieplejen. Når vi ønsker obligatoriske forberedende kurser for familieplejen, er det for at gøre rekrutteringen bedre og give kommende familieplejere større indsigt i opgavens omfang.

Henvi sning til adoptionskurser går således slet ikke på indholdet, men derimod på, at formålet er det samme, nemlig at give så meget indsigt i de udfordringer, man efterfølgende påtager sig, at den enkelte familie altså også er bedre rustet til at afgøre, om det er en opgave, man magter.

Samtidig vil kurserne selvfølgelig også medvirke til, at familierne har nogle redskaber fra de kurser. Formålet er altså at undgå situationer, hvor familieplejen bukker under, fordi de ikke fik hjælp og ikke kendte opgavens omfang. Vi må ikke bilde os selv og hinanden ind, at familien bare skal udvides med et barn med helt almindelige forudsætninger. Nej, den skal kunne rumme et barn med en ganske stor bagage.

Vi er opmærksomme på et eksisterende projekt, som også allerede har været nævnt i debatten under forkortelsen RUGO, som netop arbejder med sådanne kurser, og mener netop på den baggrund, at tiden er moden til, at vi her fra Folketinget gør det pligtigt som en del af en godkendelsesprocedure.

Vi ønsker samtidig at diskutere aflønningen af plejefamilier. Aflønningen sker i dag som et vederlag, efter hvor besværligt barnet anses for at være. Det er det, nogle lidt spøgefuldt beskriver som den omvendte resultatløn. Som Socialdemokrater ønsker vi os en økonomisk struktur, som motiverer systemet, plejefamilien og omgivelserne til at fokusere på det, barnet kan. Talenter frem for mangler.

Vi tror, at alle gode hjerter til trods kan det have en uheldig effekt i barnets udvikling, at alle omkring dem måler på mangler, og at de nærmeste oven i købet får flere penge, jo flere mangler der kan påreges. Vi ville gerne, om vi kunne nå til en økonomisk struktur, som tillægger talenter og positiv udvikling værdi.

Alt i alt håber vi, at beslutningsforslaget og den debat, vi har her i aften, kan være med til, at vi også får fokus over på familieplejens del af anbringelsesområdet, sådan at vi også i den videre debat har fokus her til gavn for kontinuiteten og kvaliteten i anbringelsen for disse sårbare børn.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Pia Kristensen er næste ordfører.

Pia Kristensen (DF):

Når et barn skal anbringes uden for hjemmet, er det vigtigt, at der er flere tilbud at vælge imellem, så barnet kan opholde sig et sted, der matcher dets behov. Familieplejen er et af tilbudene, og der er ingen tvivl om, at en plejefamilie kan noget, en institution ikke kan, nemlig give barnet et rigtigt hjem og et rigtigt familieliv.

Der er heller ingen tvivl om, at familier, der åbner deres hjem for et fremmed barn, påtager sig en stor samfundsmæssig opgave. Som plejefamilie må man være indstillet på, at barnets forældre fortsat har forældremyndigheden. Plejefamilier må være indstillet på, at der er kontakt mellem barnet og dets forældre, og hjælpe med til, at denne kontakt bliver gennemført til størst mulig glæde for barnet.

Ligeledes skal plejefamilier være indstillet på, at forældrene deltager mest muligt i beslutninger og begivenheder i barnets liv. Plejefamilier skal ikke kun samarbejde med barnets forældre, men også med beliggenheds- og anbringelseskommunen. Endelig skal en plejefamilie være indstillet på, at barnet en skønne dag skal hjembringes til de biologiske forældre, og det kan i sig selv være følelsesmæssigt hårdt, hvis man har haft barnet boende i mange år.